

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. JUDr. Luciou Mališovou, advokátkou, se sídlem Nádražní 417, Frýdlant nad Ostravicí, proti žalovanému: **Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí**, se sídlem Náměstí 3, Frýdlant nad Ostravicí, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 7. 2016, č. j. 22 A 89/2016 - 8,

takto:

I. V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Usnesením ze dne 28. 7. 2016, č. j. 22 A 89/2016 - 8, Krajský soud v Ostravě odmítl žalobu na určení, že „[...] *stanovení doložení nesprávného počtu odvolání ve výzvách žalovaného ze dne 25. 8. 2014 (č. j. MUFO 21239/2014 a č. j. MUFO 21255/2014) je nezákonným zásahem.*“ V odůvodnění usnesení soud konstatoval, že žalovaný doručil žalobkyni výzvy dne 27. 8. 2014. K tomuto dni se dověděla o zásahu, který označila za nezákonný; žalobou jej však napadla až 12. 7. 2016, tedy po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k této skutečnosti krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V ní namítla, že dne 27. 8. 2014 byla vyzvána k odstranění vady podání spočívající v nedostatečném počtu předložených stejnopisů odvolání; stejným poučením se však řídila i v dalších případech, což krajský soud nezohlednil, a počátek běhu subjektivní lhůty k podání žaloby proti nezákonnému zásahu proto určil nesprávně ke dni 27. 8. 2014. Stěžovatelka namítla, že krajský soud neposoudil nejednotnost postupu žalovaného při vydávání výzev a vyrozumění o podaných odvoláních v souvislosti se lhůtou k podání žaloby. Uvedla, že odvolání proti jinému usnesení žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. MUFO 11294/2016, podala pouze ve dvou stejnopisech, avšak žalovaný ji v přiměřené lhůtě nevyzval k předložení dalšího stejnopisu i pro její osobu. Odvolací orgán podané odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 23. 6. 2016, č. j. MSK 65164/2016. Stěžovatelka uzavřela, že pro stanovení počátku běhu subjektivní lhůty jsou rozhodné právě uvedené skutečnosti, a žalobu tak podala včas. Krajský soud proto v důsledku svého pochybení nevyřešil otázku, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když ve výzvách ze dne 25. 8. 2014 (č. j. MUFO 21239/2014 a č. j. MUFO 21255/2014) požadoval, aby mu stěžovatelka doložila nesprávný počet stejnopisů odvolání. Stěžovatelka vysvětlila, že jí v důsledku chybného poučení vznikly zbytečné náklady a odmítnutím žaloby došlo k zásahu do jejího práva na soudní ochranu. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě, věc mu vrátil k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s usnesením krajského soudu.

III. Dosavadní průběh řízení o kasační stížnosti

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 9. 2016, č. j. 4 As 189/2016 - 39, řízení o kasační stížnosti přerušil do doby rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 155/2015. V uvedeném řízení se totiž rozšířený senát zabýval právními otázkami, zda 1) pro úsudek o včasnosti podané žaloby v případě nezákonného zásahu je dostačující, že žaloba obsahuje tvrzení, že tento nezákonný zásah je zásahem trvajícím, nebo zda je soud povinen při posouzení podmínek řízení nejprve předběžně zvážit povahu tvrzeného nezákonného zásahu, a v návaznosti na toto předběžné posouzení si učinit úsudek o povaze zásahu jako trvajícím nebo jednorázovém s trvajícími důsledky; 2) a jak postupovat při kvalifikaci tvrzeného zásahu, resp. podle jakých kritérií rozlišit, kdy úkon správního orgánu představuje samostatný zásah, důsledek jiného zásahu či pokračování trvajícího zásahu. Tyto právní otázky již rozšířený senát vyřešil rozsudkem ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160. Pominul tak důvod pro přerušení řízení o

kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud podle § 48 odst. 5 s. ř. s. vyslovil, že se v tomto řízení pokračuje.

IV. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatelka označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „[k]*asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*“

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud z kopií dokumentů přiložených ke kasační stížnosti zjistil, že žalovaný přípisem ze dne 25. 8. 2014, sp. zn. MUFO 21239/2014, a ze dne 25. 8. 2014, sp. zn. MUFO 21255/2014, vyzval žalobkyni, aby odstranila nedostatky svých podání, tj. odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 29. 7. 2014, sp. zn. MUFO 18843/2014, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2014, sp. zn. MUFO 19232/2014, podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a aby ve lhůtě do tří dnů od převzetí těchto přípisů doplnila šest kopií odvolání ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Žalovaný stěžovatelku poučil, že pokud výzvám nevyhoví, potřebný počet stejnopisů vyhotoví na její náklady. Stěžovatelka již v žalobě konstatovala, že jí žalovaný předmětné výzvy doručil dne 27. 8. 2014. Z poštovní obálky založené na č. l. 5 soudního spisu je zjevné, že stěžovatelka žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu podala k poštovní přepravě dne 11. 7. 2016, tedy nikoliv dne 12. 7. 2016, jak uvedl krajský soud.

[9] Nejvyšší správní soud však nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky, že krajský soud při posuzování včasnosti žaloby neměl stanovit počátek běhu subjektivní lhůty podle § 84 odst. 1 s. ř. s. k okamžiku, kdy jí žalovaný doručil předmětné výzvy, neboť důsledky tvrzeného zásahu trvaly i později. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j 7 As 155/2015 - 160, konstatoval, že „[p]*ři stanovení počátku běhu objektivní lhůty byly doposud v judikatuře správních soudů rozlišovány zásahy trvající a jednorázové (případně jednorázové s trvajícími důsledky).* [...] *Pokusy o toto rozlišování vytvářejí velkou právní nejistotu. Tříští se samotné základy efektivní soudní ochrany, neboť dochází k neustálému zpochybňování základního předpokladu pro přístup k soudu - včasnosti žaloby. Soudní ochrana se pro účastníka stává nepředvídatelná a leckdy i nedosažitelná. Problém leží nikoliv jen v nejednotné judikatuře, ale přímo v samotné koncepci tohoto rozlišování. Proto rozšířený senát přistoupil k zásadnímu přehodnocení judikatury v této otázce. Počátek běhu objektivní lhůty zákon definuje jako okamžik, kdy došlo k nezákonnému zásahu. Otázkou interpretace je zde tedy výraz „došlo“.* [...] *Výraz „došlo“, uvedený v § 84 odst. 1 s. ř. s., tedy nelze vykládat jako označení okamžiku ukončení nějakého aktu, který trval delší čas, nýbrž jako moment, kdy se tento akt (u něhož se zkoumá, jestli je zásahem, případně*

zda je nezákonný) odehrál, nastal, udál se, strhl, uskutečnil, tedy odkdy se objektivně mohly účinky jednání projevit v žalobcově právní sféře. Od tohoto okamžiku pak počíná běh dvouleté objektivní lhůty. A to i přesto, že důsledky takového zásahu mohou přetrvávat ještě po dlouhou dobu [...] *Za počátek subjektivní lhůty je pak nutno označit okamžik, kdy se do sféry žalobce dostanou takové informace, na jejichž základě mohl seznat, v čem jednání veřejné správy, jež má být nezákonným zásahem, spočívá a že je zaměřeno proti němu.* [...]"

[10] Z citovaných závěrů vyplývá, že stěžovatelkou namítané trvání důsledků zásahu žalovaného není relevantní pro posouzení včasnosti žaloby. Stěžovatelka se seznámila s celou podstatou jednání, které v žalobě dostatečně vymezila a označila jako nezákonný zásah, prostřednictvím výzev žalovaného ze dne 25. 8. 2014, přičemž ve věci není sporu, že jí žalovaný tyto výzvy doručil dne 27. 8. 2014. Podle věty první § 84 odst. 1 s. ř. s. tak stěžovatelka mohla podat žalobu včas nejpozději do dne 27. 10. 2014. Vzhledem k tomu, že tak učinila až dne 11. 7. 2016, podala žalobu opožděně. Krajský soud tak podle Nejvyššího správního soudu nepochybil, když žalobu stěžovatelky meritorně neprojednal a odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V. Závěr

[11] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu